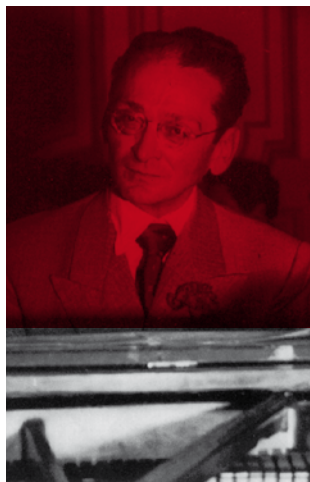

DOOR GERARD VAN DUINEN

Osvaldo Pugliese

In de rubriek Prachtig!
 Probeert Gerard van
 Duinen uit te leggen
 waarom hij een bepaalde
 opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op
www.lacadena.nl/prachtig en
 luister mee terwijl je leest...

Titel: Malandraca

Muziek: Osvaldo Pugliese

Opname Orquesta típica Osvaldo Pugliese, 31 mei 1949

- 00:00** Twaalf mannen die met alle kracht die ze hebben op hun instrument spelen. Maar ze maken elke noot zo kort dat het geheel toch klein is. Na tien seconden hoor je precies hoe violen klinken als ze het staccato van de bandoneons nadoen.
- 00:17** Een tweede thema. Net zo min als in het eerste stuk valt hier een melodie in te herkennen: er zijn alleen ritmes en accenten. Hoor hoe de piano met een paar nootjes door het orkest heen prikt. En hoe lekker dat swingt. Dan herhaalt het orkest drie noten, over de grenzen van de maat heen, net zo lang dat ze weer precies uitkomen.
- 00:33** De herhaling van het tweede thema begint met het soort mega-accent waar Pugliese patent op heeft. Een kleine aardschok. En die dreunt na: op de eerste en derde tel van de maten zit zoveel energie, dat iedereen op de tweede en vierde tel heel evenitrust... Eigenlijk loopt het ritme helemaal mank hier. Dat gevoel van scheef en toch recht noemen we een *yumba*.
- 00:48** Na al het hakwerk volgt een vette melodie. Vraag en antwoord tussen de verschillende secties. Zonder dat het je opvalt, is het stuk tot rust gekomen. Op de dansvloer word je door het orkest gevraagd om even stil te staan, of een elegante giro te maken.
- 01:08** De violen trekken het stuk weer vlot. Ritmisch, maar zonder het geduw en getrek uit het begin. Splend en smekend – om kordaat met een dalende melodie aan te geven dat er een einde aankomt.
- 01:23** Na een hele korte *break* van de piano zijn we precies halverwege, en beginnen we weer opnieuw. Hetzelfde thema uit de eerste vijftien seconden wordt herhaald, maar nu spelen de piano en de contrabas vreemde en verontrustende ritmes, waardoor dezelfde noten een hele nieuwe lading krijgen.
- 01:41** Nog een keer het eerste thema, maar nu met lange vioolnoten. Daaronder hoor je de nerveuze energie van de bandoneons, popelend om de hoofdrol weer over te nemen.
- 01:57** En daar komt de ontlading! De bandoneons pakken het initiatief, maar worden gepest door de violen, die met een superieure kalmte tegenaccenten spelen. Nog eens, en nog eens. En direct herhaling van het tweede thema, met wat ruimte voor de bescheiden pianist. Ik hou van dat *understatement*; deze opname heeft geen virtueuze solo's, geen variaties van de bandoneons. Een communistisch statement bijna, waarbij de groep veel belangrijker is dan de individuen.
- 02:29** Daar is de vette melodie weer. Even het vraag- en antwoordspel, maar sneller dan de eerste keer komt er een conclusie: dalende noten, snel en nerveus maar zonder twijfel: nu komen ze eraan, die laatste twee akkoorden. *Chin, púm!* ■